

det fremfører imod den, hvad man imidlertid ikke kan. For det første holder Konventets Sammenstilling af Præstepengene med Tienden neppe Stik; men dernæst vil en Ordning af Præstepengenes Ligning over hele Staden under eet og deres Fordeling mellem Præsterne efter Behøvet, jfr. § 11, netop bringe ud over en af de Vanskeligheder med Hensyn til de kjøbenhavnske Præsters Lønningsforhold, der i de senere Tider har vist sig mest følelig og endog i forefaldende Tilfælde har umuliggjort ellers ønskelige Sognedelinger, saa at man i Stedet for har maattet indskrænke sig til de mindre tilfredsstillende Distriktsdelinger. Thi vel ere samtlige kjøbenhavnske Præster for Tiden ifølge deres Kaldsbrevs forpligtede til at finde sig i en forandret Fordeling af Præstepengene; men med den nuværende Ordning, hvorefter Ligningen af Præstepengene finder Sted sognevis, og det i hvert Sogn lignede Beløb altsaa ogsaa kun kan finde Anvendelse inden for Sognet selv, er en saadan Bestemmelse i Kaldsbrevene i Virkeligheden ganske betydningsløs. Den er da ogsaa kun indført med en saadan Forandring som den her foreslaaede for Øje, og der har saa at sige været arbejdet paa den lige siden 1840, da der første Gang nedsattes en Kommission i denne Sag. I 1860 blev der paa Rigsdagen fremsat et Lovforslag herom (Rigsdagstidenden 1860—61, Tillæg A. Sp. 809), der imidlertid kun naaede til 1ste Behandling i Folketinget (Folketingstidenden Sp. 13 og 399), og den i 1890 nedsatte kjøbenhavnske Kirkekommission havde ogsaa optaget en saadan Forandring blandt sine Forslag, jfr. Betænkningen S. 39—44, hvor der findes en nærmere Redegørelse for hele Spørgsmaalet.

§§ 10—11 behøve formentlig ikke nogen nærmere Forklaring. Hvad særlig § 11 angaar, er der formentlig her tilstrækkelig sikret de paagældende Embeds- og Bestillingsmænd, at de ikke ville komme til at lide uberettigede Tab ved den foreslaaede Omordning af deres Lønningsforhold. Københavns Præstekonvent har i denne Henseende udtalt nogen Frygt i sin Betænkning. For en Del var denne Frygt grundet i, at der i det oprindelige Udkast var paatænkt en Afløsning efter 10 Aars Gennemsnit. Denne Frygt har Ministeriet fundet berettiget, og den fornødne Rettelse er derfor foretaget i Forslaget, jfr. foran Bemærkningerne til § 8. Endvidere har

Konventet foreslaaet, at Stadens tre Provster skulde bemyndiges til som staaende Udvalg at modtage Besværinger og Ansøgninger angaaende Tilskud ud over det normalt beregnede og for hvert Aar indstille til Ministeriet, hvad der forud maatte tilbageholdes af den samlede Afløsningssum for at afhjælpe de enkelte Misforhold, saa længe de paa Afløsningens Tid ansatte ere i Embede. Som Lovforslaget nu er affattet, ser Ministeriet ikke i Øjeblikket Nødvendigheden af et saadant Udvalg; men skulde der vise sig at blive Brug derfor, maa det formentlig være en Foranstaltning, der vil kunne træffes ad administrativ Vej.

De i Slutningen af § 11 indeholdte Regler angaaende Skolelærerembeder ere at betragte som en ligefrem Følge af Bestemmelserne i Lov om forskellige Forhold vedrørende Folkeskolen af 24. Marts 1899, særlig dennes § 26, idet der tillige, ligesom ved Affattelsen af nærværende Lovs § 5, er taget Hensyn til, at Forandringer i de enkelte Skoledistrikters Omraade, hvorved de offerpligtiges Antal forøges eller formindskes, nødvendigt maa paavirke Fordelingen af Afløsningssummen mellem de forskellige Lærerembeder i en Kommune, dog uden at de en Gang ansatte Lærere derved bør lide Forringelse i deres Lønning.

Naar al Oftring i Kirken og i Hjemmet fremtidig skal bortfalde i de Menigheder, hvor Offer og Accidenser afløses efter denne Lov, vil det være naturligt, at der ogsaa finder en Afløsning Sted af den personelle Kapellaner og Kapellaner pro loco ifølge Loven tilkommende aarlige Offerdag af Menighederne. Vederlaget herfor er i § 12, 1ste Stykke, foreslaaet til at udgøre en Trediedel af, hvad det Sognepræsten tillagte Vederlag for Højtidsoret (tre Offerdage) udgør.

Medens Afløsningen af de allerede bestaaende residerende Kapellanier tilkommende Vederlag for Højtidsoffer og Accidenser vil foregaa efter Lovens almindelige Regler, vil det være nødvendigt at give en bestemt Regel for, hvad der skal tillægges residerende Kapellaner i nye residerende Kapellanier, som oprettes, efter at en Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser har fundet Sted i paagældende Menigheder. Naar dette Vederlag i § 12, 2det Stykke, er fastsat til en Trediedel af de for Sognepræsten fastsatte Afløsningssummer, motiveres dette ved, at der som Regel ved re-